

Camellia

12

จอมพิต พลิกหัวใจ

摄政王的神医狂妃

เจ้าก่อน
กระต่าย
ตัวน้อย
จกลายร่าง
เป็น
นางา

韩绵绵 หานเหมียนเหมียน เขียน เวลาไม่เช้าแล้ว แปล 子豪 จื่อฮาว วาด

บทที่ 64 แสดงไมตรีอย่างเปิดเผย

“อืม...มีความก้าวหน้าก็ดีแล้ว แต่เวลาฝึกตนก็อย่าฝืนหรือใจร้อนเกินไป ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป...”

เดิมทีเฮ่อเหลียนอวีนเทียนเพียงแค่ถามไปลอยๆ เท่านั้น พอได้ยินคำตอบก็เผลอตบตามสัญญาตญาณไปครึ่งประโยค

จนกระทั่งพูดไปได้ครึ่งหนึ่ง ถึงได้รู้สึกตัวว่ามีบางอย่างผิดปกติ

เขาเงยหน้าขึ้นพรวด ร้องถามเสียงหลง “เจ้าว่าอะไรนะ?! เจ้าสัมผัสถึงกำแพงระดับขั้นแล้วหรือ?!”

จวินจิวหยวนแปลกใจที่อีกฝ่ายแสดงท่าทีเสียอาการเช่นนั้น แต่ก็พยักหน้ารับ “ก็แค่รู้สึกได้เลือนรางเท่านั้น ยังไม่ได้เห็นกำแพงชัดเจน ข้าได้ถามท่านอาจารย์อาซีแล้ว ท่านบอกว่ายังต้องใช้เวลาฝึกอีกสักพัก กว่าที่จะทะลุวงผ่านได้จริง”

เฮ้อเหลียนอวีนเทียนไม่ผิดหวังในคำพูดของเขาแม้แต่น้อย กลับมองจิวจิวหยวนด้วยความยินดีและตื่นเต้น เขาปล่อยพลังปราณเคลื่อนไปรอบๆ ร่างของจิวจิวหยวน ก็สัมผัสได้ถึงพลังโลหิตและพลังปราณอันแข็งแกร่งในร่างกายของอีกฝ่าย อัดไม่ได้ที่จะเผยสีหน้ายินดี

“เจ้าฝึกตนไปได้แค่เดือนเดียว ก็สัมผัสกำแพงระดับชั้นได้ แค่นี้ก็ถือว่าเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่มากแล้ว ท่านอาจารย์อาชีกิพูดไว้ไม่ผิด การฝึกตนต้องค่อยเป็นค่อยไป ค่อยเป็นค่อยไป...”

หนึ่งปีเท่านั้น สำหรับพวกผู้ฝึกปราณเช่นพวกเขาก็แค่พริบตาเดียว

เขาประเมินพรสวรรค์ของจิวจิวหยวนไว้สูงอยู่แล้ว คิดว่าน่าจะมีโอกาสเข้าสู่ชั้นเงินจิ้งใต้ในสามถึงห้าปี แต่ไม่คิดเลยว่าเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น จิวจิวหยวนก็สามารถสัมผัสถึงกำแพงระดับชั้นได้แล้ว แค่นี้ก็เพียงพอที่จะทำให้เฮ้อเหลียนอวีนเทียนทั้งประหลาดใจและยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ในเวลานี้ เขายังรู้สึกขอบคุณในคำเตือนของเหิงอวี่มากขึ้นไปอีก และยิ่งเข้าใจการตัดสินใจของผู้อาวุโสอยู่เฮ่อในวันนั้นที่ห้องพระโรงได้อย่างชัดเจน

หลังจากรู้สถานะของจวินจิวหยวนในตอนนี แม้จะเป็นถึงกัวจวินแห่งแคว้นต้าเยว่ เฮ่อเหลียนอวี่นเทียนก็ยังอดไม่ได้ที่จะยิ้มกว้างอย่างไม่เก็บอาการ ไม่แยแสสภาพลักษณะแม้แต่หน่อย

“ดี ดีมาก ศิษย์พี่ข้าไม่เคยดูคนผิดจริงๆ!” เฮ่อเหลียนอวี่นเทียนตอบให้ล่งจวินจิวหยวนเบาๆ แสดงความสนิทสนมมากขึ้นกว่าเดิมอย่างชัดเจน

แม้คนอื่นจะไม่แสดงความตื่นเต้นออกมาชัดเท่ากับเขา แต่สีหน้าก็เต็มไปด้วยความตกตะลึงที่ไม่อาจปิดบังได้

ไม่มีใครสงสัยว่าจวินจิวหยวนโกหก เพราะเรื่องแบบนี้ไม่มีเหตุผลให้ต้องโกหก ต่อให้คิดจะปิดบัง ก็ไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของเฮ่อเหลียนอวี่นเทียนและพวกไปได้ ยังมีผู้อาวุโสซีเย่ารับรองให้ จวินจิวหยวนก็ยังไม่มีความพุดเกินจริง แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาตกใจจริงๆ ก็คือ จวินจิวหยวนเพิ่งฝึกตนในแดนลับใต้เพียงเดือนเดียว กลับมีความก้าวหน้ามากเพียงนี้

แต่เดิมพวกเขายังนึกว่าจวินจิวหยวนอาจจะใช้เวลาหลายปี
กว่าจะเข้าสู่ขอบเขตเงินจิ้ง

แต่เพียงปีเดียว...

ความรู้สึกที่พวกเขาทุกคนมีต่อจวินจิวหยวนและอวิ้นซุอิน
เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ขณะเดียวกัน เฟิงจิงซานที่ยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนรู้สึก
โชคดีเป็นอย่างยิ่ง เขานึกถึงวันนั้นในห้องพระโรงที่ตนไม่ยอมให้
เฟิงเหยียนรั้งไว้ และตัดสินใจมอบน้ำศิลาพันปีให้กับจวินจิวหยวน
ด้วยตนเอง เพียงเพื่อสนับสนุนและสานสัมพันธ์อันดีกับอีกฝ่าย
ไม่เช่นนั้น เกรงว่าความแค้นระหว่างพวกเขากับตระกูลเฟิงคง
ไม่มีวันคลี่คลายได้เลยตลอดชีวิต

ใบหน้าของอวิ้นเฟยจงเปลี่ยนสีเล็กน้อย เขาหัวเราะออกมา
เสียงดัง “นี่นับเป็นเรื่องดีจริงๆ เฮ้อเหลียน สายวิชาฝึกปรำณ
ของพวกเจ้าคราวนี้ ได้ของดีมาโดยไม่ต้องออกแรงเลยนะ”

เฮ้อเหลียนอวิ้นเทียนเองก็หัวเราะเสียงดังด้วยความพอใจ

อวีเฟยจงมองเฮื่อเหลียนอวีนเทียนที่ยืนตื้ออกนอกหน้า ด้วยแววตาแฝงความริษยา ก่อนจะหันมากล่าวกับอวีนซู่อิน “ก่อนหน้านี้ หยวนจิวเสียงเคยมาขอเคล็ดวิชาหลอมกายของ ตระกูลอวีจากข้า ได้ยินว่าเจ้าอยากได้ไปใช้?”

อวีนซู่อินพยักหน้า ยิ้มเอ่ย “ตอนข้าฝึกตนบังเอิญติดขัด เล็กน้อย จึงอยากขอยืมแนวทางหลอมกายของตระกูลอวีมาศึกษา ยังไม่ทันได้ขอบคุณท่านผู้อาวุโสอวีสำหรับความเอื้อเฟื้อเลย เจ้าคะ”

ในใจของอวีเฟยจงแอบครุ่นคิด นางสามารถเข้าไปฝึกตน ในแดนลับได้ แสดงว่าเปิดชีพจรปราณได้แล้ว เขารู้สึกสงสัย เล็กน้อยว่าสายฝึกปราณประสออุปสรรคแบบใดถึงกับต้องมาขอ แนวทางหลอมกายของพวกเขา แต่เมื่อเห็นว่าอวีนซู่อินพูดเพียง สั้นๆ แล้วไม่กล่าวอะไรต่อ แสดงว่าเรื่องนี้น่าจะเป็นความลับ

อวีเฟยจงก็ไม่ชักใช้ให้เสียมารยาท กลับยิ้มพร้อมเอ่ย ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “เราต่างก็เป็นเผ่าอู่เหมือนกัน ถ้าหาก ช่วยกันได้ก็ยืนตื้ออยู่แล้ว

“คราวก่อนหยวนจิวเสียงมาเอาตำรา ข้าก็ยังไม่ทันได้เตรียมตัว จึงยื่นให้แต่เพียงเคล็ดวิชาพื้นฐานในการหลอมกายบางส่วนเท่านั้น จริงๆ แล้ว ในตระกูลวีของเรายังมีเคล็ดวิชาการหลอมกายแบบพิเศษอีกหลายวิธี หากเจ้าสนใจ วันหลังมาที่ตระกูลวีได้เลย จะได้ให้ผู้อาวุโสตระกูลวีของเราชี้แนะเจ้าด้วย”

คำพูดนั้นทำให้วินชู้ฮินตาเป็นประกาย

ในเมื่อขณะนี้นางกำลังเดินบนเส้นทางฝึกจิตและกายควบคู่กัน ย่อมมีความสนใจในแนวทางหลอมกายเป็นพิเศษ นางคิดไว้แล้วว่าสิ่งที่อวีเฟยจงยอมมอบให้อย่างง่ายดายนั้น ไม่น่าจะใช่แก่นแท้ของสายหลอมกายตระกูลวี คำพูดของอวีเฟยจงจึงเป็นเหมือนกับการยืนยันข้อสันนิษฐานของนางไปโดยปริยาย

วินชู้ฮินก็อยากผูกสัมพันธ์กับตระกูลวีให้แน่นแฟ้นขึ้นอยู่แล้ว ในใจยังคิดอยู่เลยว่าจะ ‘หาโอกาส’ ไปขอศึกษาแนวทางหลอมกายของพวกเขาอย่างไรดีโดยไม่ให้เสียมารยาท

แต่ในเมื่ออวีเฟยจงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน นางย่อมไม่มีทางเลือก

รอยยิ้มของอวินชู้นยิ่งดูจริงใจมากขึ้นไปอีก น้ำเสียง
ยังแฝงความดีใจอย่างไม่ปิดบัง “ผู้อาวุโสอวีพูดจริงหรือเจ้าคะ”

อวีเพียงไต่ยีนอีกฝ่ายเรียก “ท่านผู้อาวุโส” เปลี่ยนเป็น
“ผู้อาวุโส” คำเรียกขานนี้ทำให้รู้สึกใกล้ชิดขึ้นอีกหลายส่วน เขายิ้ม
จนตาแทบปิดด้วยความปลาบปลื้มใจ “แน่นอนว่าข้าย่อมพูดจริง
วิชาหลอมกายของตระกูลอวีเรานั้น แท้จริงแบ่งออกได้หลายแขนง
ในตระกูลก็ยังมีผู้อาวุโสบางท่านที่เชี่ยวชาญเฉพาะ
หากเจ้าสนใจ วันหน้าให้พวกเราสอนเจ้าโดยตรงก็ยังได้”

อวินชู้นรีบถามต่อทันที “ข้าเรียนได้จริงหรือ”

“ได้แน่นอน พวกเราตระกูลอวีไม่เหมือนสายฝึกปรถม
พวกเราไม่เคยปิดเคล็ดวิชาเป็นความลับ ตราบใดที่เจ้าอยากเรียน
พวกเรา ก็ยินดีสอนเจ้า!”

อวีเพียงแสดงออกชัดเจนว่าไม่คิดปิดบังแม้แต่หน่อย
ไม่แม้แต่จะสนใจสายตาที่กลอกไปมาอย่างระอาของเฮ่อเหลียน-
อวินเทียนที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาหันไปมองอวินชู้นด้วยท่าทีจริงใจ
เป็นพิเศษ

“ตอนนี้พวกเจ้ายังต้องไปหาท่านเซ็งอูก่อน เช่นนั้น รอให้พวกเจ้ากลับมาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์เรียบร้อยแล้ว ค่อยมาเป็นแขกที่ตระกูลอวี เจ้าวาเยียงไร”

อวินซุอินรีบพยักหน้า “เจ้าค่ะ”

อวีเฟยจงได้คำตอบก็ยิ่งปลาบปลื้มยินดี

เฟิงจิงซ่านที่เฝ้าดูอยู่ด้านข้างเห็นดังนี้ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกหัวน้ไขว เอ่ยขึ้นว่า “จะว่าไปแล้ว ตระกูลเฟิงของเราก็มีเคล็ดวิชาลับบางอย่างที่น่าสนใจเช่นกัน ข้าเคยได้ยินว่าที่มือของอาอินเจ้ามีสิ่งที่สามารถกลืนกินกู่พิชได้ บางทีมันอาจจะเกี่ยวข้องกับบึงพิชกู่หมื่นชนิดของพวกเราก็เป็นได้ หากพวกเจ้าสนใจ จะมาเป็นแขกที่ตระกูลเฟิงของเราก็ได้”

อวินซุอินได้ยินดังนี้ก็พลันนึกถึงเจ้าตัวเล็กในร่างกายของตนที่สามารถปราบกู่พิชได้ ยิ่งไปกว่านั้น นางก็เคยได้ยินเรื่องบึงพิชกู่หมื่นชนิดมาหลายครั้งแล้ว แม้แต่ในชาติก่อน ฮวาเฟิงก็เคยพูดถึงนับครั้งไม่ถ้วน นางรู้สึกอยากรู้อยากเห็นจริงๆ

ถ้าเป็นเฟิงเหยียนที่เอ่ยปากชวน อวินซุอินก็คงไม่มีทางตอบรับ แต่ถ้าเป็นเฟิงจิงซ่าน เช่นนั้น...

เมื่อนึกถึงตอนก่อนหน้านี้ที่เฟิ่งจิงซ่านยื่นน้ำศิลาพันปีให้ เพื่อช่วยจวินจิวหยวนเปิดเส้นชีพจรปราณ ต่อมายังยื่นไมตรีก่อน อวินชู่อินจึงไม่ตระหนี่ที่จะส่งรอยยิ้มอ่อนโยนตอบกลับไปให้เขา “เข้ากับอาหยวนได้ยิ่งกิตติศัพท์ของบึงพิษกุ๋หมื่นชนิดมานานแล้ว ในเมื่อผู้อาวุโสเฟิ่งซึ่งมีใจเชิญพวกเรา เราสองคนก็ต้องไปชมให้เห็น กับตาสักครั้งแน่นอน”

ไต้ยินดังนั้น เฟิ่งจิงซ่านก็โล่งใจไปเปละหนึ่ง ยิ้มเอ่ยว่า “เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้ ไว้ไปตระกูลอวีเมื่อไหร่ พวกเราค่อยไป พร้อมกัน”

อวินชู่อินพยักหน้ารับ “เจ้าค่ะ”

อวีเฟยจึงเห็นเฟิ่งจิงซ่านคว้าโอกาสตามหลังเขาหน้าด้านๆ แบบนี้ ก็อดไม่ได้ที่จะกลอกตา แล้วหันไปพูดกับเขาว่า “เรื่องของตระกูลเฟิ่งพวกเจ้าจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ ถึงได้เชิญอาอิน กับพวกเขาไป อย่าให้ถึงตอนนั้นนอกจากไม่ได้เห็นบึงพิษกุ๋หมื่นชนิดแล้ว ยังเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นแทน”

**บทที่ 645 ต่างฝ่ายต่างมีจุดมุ่งหมายของตนเอง
จะว่าใครหลอกใครก็คงพูดได้ไม่เต็มปาก**

**อวีเฟยจงใช้เคล็ดวิชาหลอมกายของตระกูลอวีเป็น ‘เหยื่อล่อ’
ดึงอวินซู่อินให้ผูกไมตรีกับพวกเขา เขาจะยอมให้เฟิงจิงซ่าน
ได้ผลประโยชน์อยู่ฝ่ายเดียวได้อย่างไร**

แวตตาของอวีเฟยจงวูบไหว กล่าวว่า “จะว่าไปแล้ว เรื่องที่
เฟิงเหยียนทำตัวเงินของหอการค้าสกุลหมิงสุญหาย ข้าได้ยิน
มาว่า บรรดาผู้เฒ่าในตระกูลของพวกเขาเจ้าโวยวายกันใหญ่โต
เจ้าเชียวอาอินกับพวกไปเป็นแขกที่ตระกูลเฟิงในเวลานี้ ไม่กลัวว่า
พวกเขาจะสร้างความวุ่นวายให้เจ้าหรือ”

เฟิงจิงซ่านสัมผัสได้ถึงความมึนร้ายในคำพูดของอวีเฟยจง
สีหน้าคร้มลงหลายส่วน “เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องให้ท่านผู้อาวุโส
เป็นห่วง”

ราวกับกังวลว่าอวินซู่อินและจวินจิวหยวนจะเข้าใจผิด
จึงหันกลับไปอธิบายกับทั้งสอง

“หลังจากส่งพวกเจ้าไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์แล้ว ข้าก็จะกลับตระกูลไปสะสางเรื่องของเฟิงเหยียนให้เรียบร้อย เรื่องที่เฟิงจิงชานก่อที่ทำเรื่อนั้นไม่เกี่ยวข้องกับพวกเจ้า เพราะเขาเป็นฝ่ายก่อเรื่องก่อน และเป็นเฟิงเหยียนที่มาเขา ส่วนเงินของหอการค้าสกุลหมิง ตระกูลเฟิงจะเป็นฝ่ายรับผิดชอบ เรื่องของเฟิงเหยียนคนในตระกูลส่วนใหญ่ก็ไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วย

“ขอพวกเจ้าโปรดวางใจ ข้าจะไม่ปล่อยให้ใครในตระกูลมาทำให้พวกเจ้าลำบากใจแน่นอน”

อวินชู้ฮินกับจวินจิวหยวนเชื่อในคำพูดของเฟิงจิงชาน

เฟิงจิงชานไม่ถูกกับเฟิงเหยียน ที่ผ่านมาก็แสดงท่าที่เป็นมิตรต่อพวกเขาสามิภรรยาโดยตลอด อีกทั้งในตอนนี้อย่างไรก็ตามมองเห็นศักยภาพของอวินชู้ฮินกับจวินจิวหยวน รวมถึงความสำคัญที่พวกเขาจะมีต่อเผ่าอยู่ในภายหน้า ต่อให้เฟิงจิงชานมีใจคิดเป็นอื่น ก็ไม่มีทางเปิดเผยออกมาในตอนนี้อย่างไรก็ตาม และยิ่งไม่มีทางปล่อยให้ตระกูลเฟิงกลายเป็นศัตรูกับคนทั้งสอง

เขาคงอยากจะสมานรอยร้าวระหว่างตระกูลเฟิงกับพวกเขาสองคนอย่างจริงใจ

จวินจิวหยวนยิ้มเอ่ยว่า “พวกเรายอมเชื่อในตัวผู้อาวุโส
เฟิ่งซืออยู่แล้ว”

อวินซุ่ฮินที่อยู่ข้างๆ ก็พูดเสริม “หลังกลับจากดินแดน
ศักดิ์สิทธิ์ พวกเราจะไปเยือนตระกูลเฟิ่งแน่นอนเจ้าค่ะ”

เมื่อได้ยินทั้งสองตอบเช่นนั้น เฟิ่งจิงซานก็คลายกังวลลง
ทันที ใบหน้าของเขาเผยรอยยิ้ม แต่ก็ยังไม่วายหันไปขึงตาใส่
อวี๋เฟยจงผู้จุดประเด็นเรื่องนี้ขึ้นมา

อวี๋เฟยจงเห็นว่าตนยุแหย่ให้พวกเขาหลงใหลไม่สำเร็จ
ก็ทำหน้าบึ้ง แค้นเสียงหิในลำคอ

เฟิ่งซือได้หน้าไปอีกแล้ว!

ชื่อคงยงยืนอยู่ด้านข้าง มองดูอวี๋เฟยจงที่สร้างสัมพันธ
กับอวินซุ่ฮินและจวินจิวหยวนได้อย่างรวดเร็ว เฟิ่งจิงซานก็ยังยอม
ลดมาดลงเพื่อสานสัมพันธ์กับพวกเขา จึงอดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว
ตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่เหิงอวี้กลับพูดขัดขึ้นมาก่อน

“พอได้แล้ว อาอินกับจิวหยวนยังต้องอยู่ในเผ่าอยู่อีกพักหนึ่ง
ไม่ได้จากไปเดี๋ยวนี้เสียหน่อย หากใครคิดจะเชิญพวกเขาไปเยือน

ตระกูลก็ไม่ต้องรีบร้อนนัก ตอนนี้ เรื่องสำคัญที่สุดคือพาพวกเขาไปพบท่านเซ่งอูที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ก่อน เรื่องอื่นไว้ค่อยว่ากัน ภายหลังก็ยังไม่สาย”

ว่าแล้วนางก็หันไปมองสองสามีภรรยา

“พวกเจ้าอยู่ในแดนลับมาหนึ่งเดือนแล้ว กลับไปชำระล้างร่างกายให้เรียบร้อยที่วังต้าเยว่ก่อนเถิด แล้วค่อยเดินทางไปดินแดนศักดิ์สิทธิ์พร้อมพวกเรา”

หัวใจของอวิ้นชุ่มอินสั่นไหวเล็กน้อย เดิมทีพวกเขาเข้าใจว่าเฮ่อเหลียนอวิ้นเทียนและคนอื่นๆ มารอรับพวกเขาที่แดนลับก็เพื่อเตรียมจะพาไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ทันที ไม่คิดเลยว่าเหิงอวีจะอนุญาตให้พวกเขา ‘ชำระล้าง’ ร่างกายเสียก่อน

พวกเขาฝึกตนมาหนึ่งเดือน ย่อมรู้เกี่ยวกับเรื่องการฝึกปรารถนาอย่างลึกซึ้ง แน่ใจว่าพวกเขารู้ว่าไม่มีสิ่งสกปรกหลงเหลืออยู่ในร่างกายแล้ว การชำระล้างร่างกายที่ว่านี้ เกรงว่าจะเป็นเพียงข้ออ้างที่เหิงอวีเปิดโอกาสให้ทั้งสองได้สะสางเรื่องอื่นก่อนออกเดินทางต่างหาก

ในใจของอวินชู้อินรู้สึกซาบซึ้งยิ่ง “เจ้าคะ เช่นนั้นพวกเราขอตัวก่อน”

เฮ่อเหลียนอวินเทียนและคนอื่นๆ ต่างก็เข้าใจความหมายของเหิงอวี หากเป็นเมื่อก่อน พวกเขาคงจะปฏิเสธทันที เพื่อไม่ให้เสียเวลาเข้าพบท่านชิงอู่ แต่หลังจากที่ได้รับรู้ถึงพรสวรรค์ของจวินจิวหยวนว่าเขาสัมผัสถึงกำแพงระดับชั้นได้อย่างรวดเร็ว แม้กระทั่งอาจก้าวเข้าสู่ระดับขอบเขตเงินจิ้งได้ภายในหนึ่งปี แต่ละคนจึงไม่กล้าก่อเรื่องให้ทั้งสองขัดเคืองใจ และแน่นอนว่าย่อมไม่ถือสาเกี่ยวกับเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้

เฮ่อเหลียนอวินเทียนนำอวินชู้อินและจวินจิวหยวนกลับวังหลวงต้าเยวี่ ระหว่างทางก็ให้คนไปแจ้งพวกที่มาจากต้าจิ้นให้เข้ามารอในวัง ขณะพาทั้งสองไปยังจวนที่หลินจิงเย่เคยพำนัก จากนั้นเหล่าคนรับใช้ก็ยกน้ำร้อนกับเสื้อผ้าสะอาดมาให้ ก่อนถอยออกไปเงียบๆ

เมื่อภายในห้องเหลือเพียงอวินชู้อินกับจวินจิวหยวน พวกเขามองไปยังอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่

“เจ้าก่อน?”

“เจ้าก่อน?”

ทั้งสองกล่าวพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย พอสิ้นเสียงทั้งคู่ถึงกับชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

“เช่นนั้นก็อาบด้วยกันเลย!”

อวินชูอินไม่ลังเลแม้แต่น้อย พอพูดจบก็ไผ่เข้าสู่อ้อมอกของจวินจิวหยวนทันที

สองแขนของนางโอบลำคอเขาเอาไว้ สองขากระโดดขึ้นไปเกี่ยวรอบเอวของเขาแน่นราวกับลิงเกาะต้นไม้ ส่วนจวินจิวหยวนก็ยื่นมือออกไปอุ้มนางอย่างคล่องแคล่ว หัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“วันนี้ร้อนแรงเป็นพิเศษนะ?” จวินจิวหยวนยิ้มเอื่อย

อวินชูอินซุกตัวถูไถ ส่งเสียงออดอ้อน “ไม่ได้กอดกันมาตั้งนานแล้วนี่นา”

ตั้งแต่เดินทางมาเยือนแคว้นต้าเยว่ก็เกิดเรื่องขึ้นตลอด ทั้งเรื่องที่ตกทะเลปะทะกับอสูรร้าย เรื่องถอนพิษ และเรื่องอื่นๆ ที่ตามมาไม่หยุด กระทั่งตอนอยู่ในแดนลับ พวกเขาก็ฝึกฝนตลอดเวลาจนไม่รู้สึกรถึงเวลาที่ล่วงเลยไป แต่ในยามนี้ เมื่อได้

กลับมากอดกันอย่างแนบแน่นอีกครั้ง อวิน^{*}ชื่นอินกลับรู้สึกเหมือน
พวกเขาไม่ได้กอดกันมานานแสนนาน อตไม่ได้ที่จะซบหน้าลง
บนไหล่เขาอย่างอดอ้อน

“ข้าคิดถึงท่าน”

จวินจิ๋วหยวนมองดูท่าทางอดอ้อนที่นางแสดงออกเฉพาะ
ต่อหน้าเขาเท่านั้น แววตาของเขาเต็มไปด้วยความอ่อนโยน

เขาอุ้มอวิน^{*}ชื่นอินด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้างก็ปลดเสื้อผ้า
ของคนทั้งคู่ออก แล้วอุ้มนางลงไปใ้อ่างน้ำ แม้ทั้งคู่จะเปลือยกาย
แต่อวิน^{*}ชื่นอินก็ไม่ได้เขินอายเลย ตรงกันข้ามนางกลับเอียงศีรษะ
เล็กน้อย แล้วเอนตัวจูบเขาก่อน

จวินจิ๋วหยวนหลงไหลในความร้อแรงของนาง เขาหัวเราะ
เบาๆ พร้อมกับรั้งเอวของนางเข้ามาใกล้แนบอก เมื่อร่างกาย
ส่วนล่างแนบชิดกัน เขาก็โน้มตัวลงจูบนางอย่างดูดดื่ม ลิ้นของ
ทั้งสองคนพันเกี่ยวกันครู่หนึ่ง ก่อนที่จะแอบอิงกันอย่างเงียบๆ

จวินจิ๋วหยวนค่อยๆ ไล่นิ้วไปตามเส้นผมสีดำขลับของนาง
ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้นในแดนลับหรือ
เหตุใดพวกเฮ้อเหลียนหงอวีถึงเปลี่ยนท่าที่ต่อเจ้าอย่างกะทันหัน”

อวิ้นชูอินหัวเราะเบาๆ เเงยหน้าขึ้นจิบที่ลำคอของเขา
หนึ่งที่ก่อนเอ่ยว่า “คงเห็นว่ามีผลประโยชน์ให้เก็บเกี่ยวกระมัง”

เมื่อลำคอถูกจุ่ม จิวนจิวหยวนกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว
มือที่โอบเอวนางไว้ก็กระชับแน่นขึ้น ร่างของอวิ้นชูอินถูกกด
จนนางส่งเสียงครางออกมาเบาๆ ตวัดสายตายั่วเข้าให้เขา ไบหน้า
ขึ้นสีแดงระเรื่อ เอนชบกายเขาพลงพูดเสียงเบาว่า “ข้ามีปัญหา
นิดหน่อยระหว่างฝึก...”

ระหว่างพวกเขาทั้งคู่ไม่มีความลับใดๆ อยู่แล้ว นางเล่า
สถานการณ์ของตนเองให้จิวนจิวหยวนฟังทั้งหมด ทั้งยังเล่าถึง
การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในแดนลับด้วย

หลังจากพูดจบ น้ำเสียงออดอ้อนของนางก็แฝงความ
หวั่นไหว

“แม้ข้าจะมีซีพจรปราณ แต่จุดซีให้กลับไม่อาจเก็บกักพลัง
ปราณไว้ได้ วิธีการฝึกตนของข้าจึงแตกต่างจากวิชาฝึกปราณ
แบบดั้งเดิมโดยสิ้นเชิง ตอนนี้นี้ทำได้แต่เพียงใช้ร่างกายแทนซีให้
หลอมกายด้วยพลังปราณและปัจจัยภายนอกชั่วคราว ลองดูว่า
จะสามารถฝึกต่อไปได้หรือไม่

“ท่านก็รู้ดีว่าสายฝึกปรือของเผ่าอู๋ฝาด่านชั้นระดับ
ได้ยากเพียงใด พวกเขาคงเห็นว่าข้าอาจเป็นอีกหนึ่งทางออก
จึงพากันเข้ามาผูกไมตรี หวังจะช่วยข้าฝึกตนให้สำเร็จ”

ถ้าพูดถึงซีเย่า อวินชู้อินรู้สึกได้ว่าบุคคลนี้แม้จะดูเย็นชา
แต่แท้จริงแล้วกลับมีจิตใจดี ก่อนหน้านั้นก็เป็นเขาที่คอยขัดขวาง
ไม่ให้เฮ้อเหลียนหงอวีเร่งรัดการฝึกของจวินจิวหยวน ไม่ยอมให้
พวกนั้นทำลายกระบวนการฝึกตนของจวินจิวหยวน หลังจากนั้น
เขายังมีท่าทีผ่อนปรนต่อนางเป็นพิเศษ ซึ่งน่าจะมีสาเหตุมาจาก
เหิงอวี ซีเย่าจึงปฏิบัติต่อนางไม่เหมือนคนอื่น

อย่างน้อยอวินชู้อินก็ไม่เคยรู้สึกถึงความมั่งร้ายใดๆ จาก
ตัวเขา ในทางตรงกันข้าม ซีเย่ายังช่วยวิเคราะห์สถานการณ์ให้
และแม้กระทั่งให้กำลังใจให้นางลองฝึกตนดู

ส่วนเฮ้อเหลียนหงอวีกับเฮ้อเหลียนเซี่ยนนั้นต่างออกไป
สองคนนั้นเปลี่ยนท่าทีอย่างกะทันหัน หลังจากสังเกตว่าอวิน-
ชู้อินเองก็มี ‘ผลประโยชน์ให้เก็บเกี่ยว’ และจวินจิวหยวนก็อาจจะ
เป็นความหวังในการทะลวงขอบเขตของพวกเขาเช่นกัน

สองคนนั้นอาจจะไม่ได้จริงจังกับพวกเขาเสียทีเดียวนัก
แต่อย่างน้อยก็ไม่มีเจตนาร้ายในตอนนี้ แม้กระทั่งพร้อมจะทุ่มเท
ช่วยเหลือพวกเขาให้ฝึกฝนได้ดียิ่งขึ้น

ต่างฝ่ายต่างมีจุดมุ่งหมายของตนเอง จะว่าใครวางแผน
หลอกใครก็คงพูดได้ไม่เต็มปาก

บทที่ 646 ข่าวสารจากต้าจิ้นและหนานเย่ว์

จวินจิวหยวนโอบกอดอวิ้นซุอินไว้แน่น หลังจากฟังสิ่งที่นางเล่าจบ ก็รู้สึกตกตะลึงเป็นอย่างมาก

เขาไม่คิดเลยว่า ในระหว่างที่พวกเขา กำลังฝึกตนกันอยู่นั้น จะเกิดเรื่องเช่นนี้กับอวิ้นซุอิน และยังไม่ได้คิดว่านางไม่อาจฝึกตนตามวิชาสายปรางค์ทั่วไปได้

ใช้ร่างกายแทนชีให้ จะไปรอดได้หรือ

จวินจิวหยวนกระชับเอวของนางแน่นขึ้น เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “แล้วพวกชีเย่าว่าอย่างไร”

“พวกเขาบอกให้ข้าลองฝึกไปก่อน ในเมื่อข้าสามารถดูดซับพลังปรางค์ได้ แม้จะกักเก็บไว้ในชีให้ไม่ได้ แต่ความเร็วในการฝึกก็ไม่ได้ช้ากว่าผู้อื่น ก่อนหน้านี้ข้าประลองกับชีเย่าแล้วครั้งหนึ่ง ประมือกันสนุกมาก” อวิ้นซุอินกล่าวอย่างเกียจคร้าน

จวินจิวหยวนขมวดคิ้วแน่น รู้สึกว่าตัวเองพลาดเรื่องราวไปมากมาย ทั้งไม่รู้เลยว่าอวิ้นชู่^{*}อินมีปัญหาเรื่องการฝึก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางเคยประมือกับซีเยามาแล้ว แต่ความสนใจของเขาไม่ได้อยู่ที่เรื่องเหล่านั้น เขาสนใจเพียงแต่อาอินเท่านั้น

“แล้วตอนนี้ในร่างกายเจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า” จวินจิวหยวนถาม

อวิ้นชู่อินยกแขนขึ้นคล้องคอเขา ทำที่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ร่างกายไม่ได้รู้สึกผิดปกติอะไรเลย กลับรู้สึกดีมากเสียด้วยซ้ำ

“ซีเยาและคนอื่นๆ มอบโอสถล้ำค่าให้มากมาย ก่อนหน้านั้นในแดนลับข้าหล่อหลอมพวกมันเข้าไปมากแล้ว ข้ารู้สึกได้ว่าพลังโอสถและพลังปราณเหล่านั้นหล่อเลี้ยงร่างกายของข้าอย่างต่อเนื่อง ทำให้ข้าแข็งแกร่งกว่าเดิมมาก ที่สำคัญคือไม่ได้ทำร้ายร่างกายของข้าด้วย

“แต่มีเรื่องหนึ่งที่ข้ารู้สึกแปลกๆ ข้ารู้สึกว่เส้นชีพจรปราณในร่างกายของข้ามีปัญหา”

จวินจิวหยวนเหมือนจะจับได้ถึงนัยของคำพูด “เหตุใดถึงกล่าวเช่นนั้น”

อวินชู้ฮินสายศีรษะ “ข้าก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน”

การเปิดชีพจรปราณของผู้ฝึกปราณในเผ่าฮูจำเป็นต้องอาศัยปราณของผู้อื่นในการนำทาง แม้กระทั่งต้องใช้วิธีพิเศษจึงจะสามารถกระตุ้นศักยภาพของชีพจรปราณ อย่างจวินจิวหยวนเอง แม้จะมีชีพจรปราณโดยบังเอิญ แต่ก่อนจะเปิดใช้งานเขาจะไม่สามารถฝึกตนได้ ต่อมายังต้องอาศัยผู้อาวุโสรุ่นเฮ้อเป็นผู้ช่วยเปิดชีพจรปราณให้ จึงจะสามารถควบคุมพลังฟ้าดินได้

แต่เหตุใดนางถึงเปิดชีพจรปราณได้เองโดยไม่มีสาเหตุ

ไม่ว่าจะเป็นในความทรงจำของนางเอง หรือในความทรงจำของหญิงสาวร่างเดิม ต่างก็ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับชีพจรปราณแม้แต่หนึ่งนิดเดียว

ก่อนหน้านี้ แม้อเฮ้อเหลียนหงอวีจะช่วยตรวจดูร่างกาย แต่เขาก็มองเห็นไม่ชัดเจนว่านางมีชีพจรปราณหรือไม่ แม้กระทั่งในเวลาต่อมา ทั้งซีเย่าและอเฮ้อเหลียนเซียวกี่ไม่เห็นชีพจรปราณในร่างกายของนางเช่นกัน สุดท้ายที่พวกเขายืนยันว่านางมีชีพจรปราณ ก็เพราะนางสามารถฝึกตนและดูดซับพลังฟ้าดินมาใช้ได้ก็เท่านั้น

แต่⁺อวินชู้อินกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

“ก่อนหน้านี้ ข้าเคยพยายามเพ่งดูตำแหน่งที่ควรจะเป็น
ชีพจรปราณ แต่บริเวณนั้นกลับมีหมอกมัวๆ มองไม่เห็นชัด
แล้วไหนจะชี้ให้ของข้าที่ไม่อาจเก็บพลังปราณ มันก็น่าประหลาด
เกินไป”

นางเคยลองตรวจสอบร่างกายด้วยตัวเอง สามารถ
มองเห็นจุดชี้ให้ได้อย่างชัดเจน แต่กลับเห็นชีพจรปราณได้อย่าง
เลือนราง นางไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้พวกชีเย่าฟัง ได้แต่เก็บไว้ในใจ
ต่อมาเมื่อทดลองใช้พลังในการหลอมร่าง นางค้นพบว่าแม้จะ
กักเก็บปราณไว้ในชี้ให้ไม่ได้ แต่กลับเก็บไว้ในร่างกายได้แทน

อวินชู้อินจึงยอมรับว่านี่คือแนวทางของตน ใช้ร่างกาย
ของตัวเองแทน ‘ชี้ให้’ แต่เรื่องของชีพจรปราณนั้น นางยังหา
คำตอบไม่ได้อยู่ดี

จวินจิวหยวนฟังแล้วขมวดคิ้วแน่น ครู่หนึ่งก็กุมมืออวิน-
ชู้อิน “ข้าจะช่วยดูให้เจ้าเอง”

อวินชู้อินยอมไม่ปฏิเสธ

ตอนนี้จวินจิวหยวนอยู่ในระดับครึ่งก้าวก่อนขั้นเงินจิ้ง จึงรู้ว่าควรใช้พลังปราณอย่างไรเพื่อตรวจสอบชีพจรปราณ เขา โครพลังปราณ ส่งมันไหลผ่านมือของอวินซุ่⁺อินเข้าสู่ร่างกาย ของนาง เพื่อลองตรวจสอบให้ชัดว่าภายในร่างกายของนางเป็น อย่างไรก็ตาม แต่เมื่อพลังปราณไหลเข้าสู่ร่างของนาง กลับถูก ขับออกมาทันที

อาจเพราะรู้สึกได้ถึงความใกล้ชิดระหว่างเขากับอวินซุ่⁺อิน หรือเพราะรู้ว่าเขาไม่มีเจตนาร้ายต่ออวินซุ่⁺อิน หลังจากล่าแสง สีทองวูบผ่าน มันจึงไม่ได้ทำร้ายเขา เพียงแค่ ‘ผลักใส’ พลังปราณ ของเขาออกไป เหมือนแสดงให้เห็นว่าไม่ต้องการให้ตรวจสอบ

จวินจิวหยวนขมวดคิ้วทันที “เจ้าพอจะทำให้มันถอย ออกไปชั่วคราวได้หรือไม่”

อวินซุ่⁺อินได้แต่ส่ายหน้าอย่างจนใจ “ข้าควบคุมความ- สามารถของเจ้าตัวน้อยไม่ได้เลย”

นางเคยลองแล้ว แม้เจ้าตัวเล็กจะตอบสนอง การที่มัน ฟังนางก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ไม่เคยทำตามสักครั้ง และหาก

กดดันมันมากเกินไป มันก็จะแก้งตายเสียอย่างนั้น และไม่ยอม
ให้ใครตรวจสอบภายในร่างกายของนางอีกเลย

จวินจิวหยวนได้ฟังก็ยิ่งเป็นห่วงมากขึ้น เขากอดอวิ⁺น-
ซุอินแน่น กลัวว่าในร่างกายของนางจะมีปัญหา

ชีพจรปรารถคือหัวใจหลักของการฝึกตน ทว่าชีพจรปรารถ
ของอวิ⁺นซุอินกลับไม่ชัดเจน กระทั่งไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีภัยแอบแฝง
หรือไม่ เขาจึงไม่อาจวางใจได้อย่างแท้จริง

อวิ⁺นซุอินกลับไม่ได้คิดมากเหมือนเขา แม้ร่างกายของนาง
จะมีลักษณะพิเศษและลึกลับกว่าคนทั่วไป แต่กระทั่งถึงตอนนี้
ทุกอย่างก็ยังดำเนินไปได้ด้วยดี

สิ่งที่นางต้องการก็แค่สามารถฝึกตนได้เท่านั้น เพื่อจะ
ตามจวินจิวหยวนให้ทัน ไม่ใช่ว่าหลังจากเขาฝึกตนสำเร็จแล้ว
นางกลับย่ออยู่กับที่แล้วถูกเขาทิ้งห่างออกไปเรื่อย ๆ บัดนี้นาง
ฝึกตนได้แล้ว แม้เส้นทางในการฝึกจะแปลกกว่าคนอื่นไปบ้าง
แต่อย่างน้อย นางยังสามารถร่วมเดินบนเส้นทางในโลกที่ไม่รู้จัก
ไปพร้อมกันกับเขาได้

อวินชูนินไม่ใส่ใจเลยว่าจะใช้วิธีฝึกอย่างไร เรื่องชีพจรปราณที่ผิดปรกตินั้น เอาไว้ค่อยหาทางแก้ภายหลังก็ได้ หญิงสาวยกมือขึ้นคล้องรอบคอของจวินจิวหยวน แล้วกดจูบบนริมฝีปากของเขาหนึ่งที เอ่ยว่า “ช่างมันเถิด อย่างกังวลไปเลย ตอนนี้ข้าก็ฝึกตนได้ไม่ใช่หรือ ทั้งยังใช้ร่างกายแทนจุดชี้ให้ได้อีก ผลลัพธ์ยังดีกว่าผู้ฝึกปราณทั่วไปอีกต่างหาก ไม่แน่ว่าในวันข้างหน้าท่านอาจจะสู้ข้าไม่ได้ก็ได้ล่ะ”

ทว่าจวินจิวหยวนยังคงขมวดคิ้วแน่น แววตายังเต็มไปด้วยความหนักใจ

นางแอบยกขาเกี่ยวกระหวัดรอบเอวเขา แล้วแนบตัวถูไถเบาๆ อย่างออตออัน

“เวลาอย่างนี้ ท่านยังคิดเรื่องอื่นอีก หรือเสน่ห์ข้ายังไม่พอกระมัง?”

ไฟในร่างกายของจวินจิวหยวนพลันลุกโชนขึ้นมา เมื่อเห็นคิ้วตางดงามของนางเต็มไปด้วยความยั่วชวน ปลายหูของเขาแดงก่ำ ความคิดความคิดฟุ้งซ่านในหัวเขาพลันหายวับไปในชั่วพริบตา

ทั้งคู่ต่างเป็นหนุ่มสาวที่เต็มไปด้วยพลัง ทั้งยังมีความรัก
ลึกซึ้งต่อกัน เมื่อรู้สึกได้ถึง การเคลื่อนไหวที่ซุกซนของอวิน ชูอิน
จวิน จิวหยวน ก็ไม่อาจอดใจไหวอีกต่อไป เขาเก็บความคิดก่อน
หน้าไว้ในใจ คำเอวของคนตรงหน้าแล้วโน้มตัวลงไป

เสียงน้ำกระเพื่อมดังทั่วห้อง น้ำในอ่างไม้สั่นไหวอยู่นาน

เนื่องจากยังต้องไปเข้าพบท่านเซิงอู พวกเขาสองคนจึงไม่ได้
คลอเคลียกันนานนัก หลังจากชำระร่างกายจนสะอาดแล้วก็เปลี่ยน
เสื้อผ้าออกมา คิ้วตาของอวิน ชูอิน ยังคงเจือด้วยร่องรอยความ
เย้ายวน

ว่านจวินกับอาหลัวได้รับข่าวลวงหน้า จึงเดินทางเข้าวัง
มาตั้งแต่เช้าแล้ว ขณะนี้กำลังรออนอกตำหนัก

เมื่อจวิน จิวหยวนกับอวิน ชูอินเรียกพวกเขาเข้ามาด้านใน
ว่านจวินกับคนอื่นๆ ก็รีบคำนับ “ท่านอ๋อง พระชายา”

“ลูกขึ้นเถิด”

จวินจิวหยวนโบกมืออนุญาตให้พวกเขาขึ้นขึ้นแล้วถามว่า
“ช่วงนี้ ข้างนอกเป็นอย่างไรบ้าง”

ว่านจวินรีบรายงาน “ทุกอย่างยังคงเรียบร้อยดีพะยะค่ะ”

ดินแดนต้าเยว้ตั้งอยู่บนเกาะโดดเดี่ยว ตอนที่พวกเขา
เพิ่งเดินทางมาถึงที่นี่ในช่วงแรกก็แทบทำตัวไม่ถูก แม้กระทั่ง
ขาดการติดต่อกับโลกภายนอกไปชั่วระยะหนึ่ง หลายวันต่อมา
ข่าวสารจากโลกภายนอกก็ส่งผ่านได้ทางหอการค้าสกุลหมิง
เท่านั้น โชคดีที่หลินจิงเย่เป็นพวกเดียวกันอยู่แล้ว

หลินจิงเย่รู้ว่าพวกจวินจิวหยวนและอวิ้นซู่อินต้องการ
รู้เรื่องอะไร แต่ขณะเดียวกันก็รู้จักรักษาระยะห่างและไม่แทรกแซง
กิจการของผู้สำเร็จราชการมากจนเกินไป ไม่เพียงช่วยพวกเขา
สร้าง ‘ช่องทาง’ ในการสื่อสารเท่านั้น ทั้งยังช่วยให้สายลับของ
พวกเขาที่แคว้นต้าเยว้และหนานเยว้สามารถตั้งหลักได้อย่าง
มั่นคงอีกด้วย

บทที่ 647 แล่เหื่อเป็นยา

ตอนนี้พวกท่านจวินไม่ต้องพึ่งพาหอการค้าสกุลหมิงอีกแล้ว พวกเขาสามารถรับข้อมูลข่าวสารจากภายนอกได้โดยตรง

ว่านจวินรายงานกับจวินจิวหยวน “การเจรจาสันติระหว่างหนานเยว่กับต้าจิ้นได้สิ้นสุดลงแล้ว ค่าชดเชยที่ต้องส่งมอบก็ได้ชำระครบถ้วนเรียบร้อยดีพะยะคะ และฮ่องเต้ชิงอวี่นก็เป็นไปตามที่ท่านฮ่องทรงคาดเดาไว้ไม่ผิด เพื่อให้ได้ชายแดนที่หนานเยว่มาครอบครอง พระองค์ทรงตอบรับเงื่อนไขที่ท่านฮ่องเสนอมาก่อนหน้านี้ และส่งของทั้งหมดไปยังจวนผู้สำเร็จราชการแล้ว

“นอกจากนั้น ผังหนานเยว่ได้เข้าสู่การแย่งชิงอำนาจถึงขั้นตึงเครียด สามวันก่อนมีข่าวว่าฮ่องเต้หนานเยว่ทรงพระประชวรกะทันหัน ขณะนี้อาการทรุดหนักจนไม่อาจลุกจากเตียงได้แล้ว งานราชกิจทั้งหมดในราชสำนักได้ถูกมอบหมายให้อัครเสนาบดีผังเยว่ กับขุนนางใหญ่อีกกลุ่มหนึ่งรับหน้าที่ดูแล”

อวินชู้ฮินที่นั่งอยู่ข้างจวินจิวหยวน เมื่อได้ยินก็อดเงยหน้าถามขึ้นไม่ได้ “แล้วทางเว่ยอ๋องเล่า”

ว่านจวินกล่าวว่า “เว่ยอ๋องมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับอัศวินเสนาบดีฝ่งเยวี่ บัดนี้อำนาจในราชสำนักกว่าครึ่ง และพื้นที่พระราชวังหนานเยวี่ในตอนนั้นก็ตกอยู่ในกำมือของเขาแล้ว มีเพียงโช่วอ๋องเท่านั้นที่ยังไม่ยอมจำนน รวมทั้งองค์ชายอีกหลายพระองค์ที่ยังก่อความปั่นป่วนไม่หยุด”

“เว่ยอ๋องยังคงใจอ่อนเกินไป”

จวินจิวหยวนแค้นเสียงอย่างเย็นชา

ในเมื่อกุมอำนาจในราชสำนักไปแล้วกว่าครึ่ง พื้นที่สำคัญในวังก็อยู่ในมือ ฮ่องเต๋ทรงพระประชวรหนัก อัศวินมหาเสนาบดีฝ่งเยวี่ก็ฝึกไฝ่ต่อจวินเว่ยอ๋อง ในเวลานี้ควรกำจัดรากถอนโคนจัดการโช่วอ๋องและพวกด้วยวิธีการที่เด็ดขาด แล้วรีบขึ้นครองบัลลังก์ให้เร็วที่สุด

แต่เว่ยอ๋องกลับยังคงปล่อยให้พวกเขาก่อความวุ่นวายอยู่ไม่เลิก

ตอนที่พวกเขาเดินทางออกจากแคว้นหนานเยว้มายัง
ต้าเยว้ จวินจิวหยวนกับหลินจิงเย่ต่างได้ทิ้งคนไว้ให้เว่ยอ๋อง
ในจำนวนนั้นมีหลายคนเชี่ยวชาญเรื่องลอบสังหารและจัดการกับ
กบฏ ทั้งยังมีเงินทุนสนับสนุนจากหลินจิงเย่อีกด้วย

ถ้าเว่ยอ๋องใจเด็ดมากกว่านี้สักหน่อย สถานการณ์ยุ่งเหยิง
ในหนานเยว้คงไม่ต้องยืดเยื้อมาจนถึงตอนนี้

อวิ้นซูอินถูปลายนิ้วของตนเบาๆ เอ่ยขึ้นว่า “เว่ยอ๋องไม่ใช่
คนโหดเหี้ยมเด็ดขาดตั้งแต่ต้น ไม่เช่นนั้น พวกเราคงไม่เลือกเขา
ตั้งแต่แรก แต่จากข่าวที่ส่งมา อีกไม่ช้าโซ่ล่ามคงฉีกขาดไม่อยู่แล้ว”

ความวุ่นวายในหนานเยว้กำลังจะสิ้นสุด การขึ้นครอง
บัลลังก์ของเว่ยอ๋องเป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น

ว่านจวินที่ยืนอยู่กลางห้องโถงพยักหน้าให้ “พระชายา
ตรัสถูกแล้วพะยะค่ะ เว่ยอ๋องแม้จะใจดี แต่ผั่งเยว้กับพวกขุนนาง
คนอื่นกลับไม่เป็นเช่นนั้น

“สถานการณ์ในราชสำนักหนานเยว้มาถึงจุดนี้แล้ว เว่ยอ๋อง
คงถอยไม่ได้อีกต่อไป”

ถ้าหากเว่ยอ่องไม่เคยเข้าไปแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก มาก่อนก็ช่างปะไร แต่เว่ยอ่องเป็นฝ่ายลงมือก่อน ทั้งยังดึงขุนนาง จำนวนมากไปเป็นพวก ตอนนี้แม้จะอยากถอนตัวก็ทำไม่ได้แล้ว ไม่ต้องพูดถึงว่าถ้าเขาถอยก็มีแต่เส้นทางสู่ความตายเท่านั้น ขุนนางที่ร่วมเดิมพันกับเขาก็ไม่มีทางยอมเช่นกัน

“ท่านอ่องกับพระชายาอย่าได้ทรงเป็นกังวลพระทัยไป แม้เว่ยอ่องจะไม่ใช้คนเด็ดขาด แต่เว่ยอ่องซื้อจ้าวอวีกลับ ไม่ใช่คนเช่นนั้น กระหม่อมไต่ยินมาว่าอาการประชวรของฮ่องเต้ หนานเยวี่ในครั้งนี้ เหมือนจะเป็นฝีมือของจ้าวอวีพะยะค่ะ”

“จ้าวอวีเป็นคนทำ?” อวี่นชูอินประหลาดใจเล็กน้อย

ว่านจวินตอบ “เป็นไปได้แปดถึงเก้าส่วนพะยะค่ะ เขาลงมือ อย่างแนบเนียนยิ่ง หลังจากเสร็จกิจ ยังจัดฉากโยนความผิดไปให้ องค์ชายพระองค์หนึ่งซึ่งกำลังเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง แต่แอบ สมคบกับโง้วอ่องอย่างลับๆ จากนั้นก็หาเหตุผลเนรเทศองค์ชาย ผู้นั้นออกไปจากเมืองหลวง ตัดแขนข้างหนึ่งของโง้วอ่องออกไป

“ตอนนี้ในราชสำนักหนานเยวี่ หลายคนเชื่อว่าเป็นเพราะ โง้วอ่องเคยได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ มีความทะเยอทะยาน

อยากเป็นรัชทายาท ถึงได้คิดลงมือกับฮองเต๋ก่อน แต่กลับไม่มีใครสงสัยเลยด้วยซ้ำ แม้แต่ฮองเต๋หนานเยว่เองก็ไม่เคยเอะใจว่าเรื่องนี้เป็นฝีมือของเว่ยอ๋องชื่อจื่อเลยพะย่ะค่ะ

“ก่อนหน้านี้ไม่นาน ฮองเต๋หนานเยว่เคยอาการทรุดจนเกือบสิ้นพระชนม์ ไม่รู้ว่ามันักพรตมาจากที่ไหนเสนอสูตรยาลับว่าต้องใช้เลือดเนื้อของญาติใกล้ชิดที่สุดเป็นส่วนผสมในยา ถึงจะช่วยให้พระอาการดีขึ้นได้

“เรื่องนี้แพร่สะพัดไปทั่วในวังหลวงหนานเยว่ เหล่าชินอ๋องและองค์ชายต่างพากันนิ่งเฉย ไม่มีใครยอมเฉือนเนื้อของตนเลย แม้แต่คนเดียว มีเพียงเว่ยอ๋องชื่อจื่อที่ไม่ลังเล แลเนื้อของตนส่งไปให้ปรุยา ผลปรากฏว่าหลังจากฮองเต๋หนานเยว่เสวยยานั้นเข้าไปก็ทรงฟื้นตัวขึ้นมาจริงๆ

“เมื่อฮองเต๋ทรงทราบเรื่องนี้ ก็ทรงโปรดปรานเว่ยอ๋องชื่อจื่อเป็นอย่างมาก ตรงกันข้ามกับคนที่เห็นแก่ตัวไม่ยอมช่วยเหลือ กลับถูกลดตำแหน่งหรือกลายเป็นผู้ที่ฮองเต๋รังเกียจ กระทั่งโศวอ๋องที่เคยได้รับความโปรดปรานมากที่สุด ก็ยังถูกลดความสำคัญพะย่ะค่ะ”

อวินชูนได้ฟังถึงตรงนี้ก็อดไม่ได้ที่จะเลิกคิ้ว นางเคยศึกษาศาสตร์แพทย์มาก่อน ย่อมไม่เชื่อว่าการแผลเนื้อเป็นยาจะทำให้อาการป่วยดีขึ้น เว้นแต่คนผู้นั้นจะเป็นแบบจวินจิวหยวนที่เติบโตมาด้วยการกลืนยาพิษและสมุนไพร จนกลายเป็นร่าง-โอสโตไปโดยปริยาย ไม่เช่นนั้นต่อให้แผลเนื้อไป สู้ตุนไก่อกินเพื่อบำรุงยังดีกว่า

เห็นได้ชัดว่าเรื่องของเว่ยอ๋องชื่อจื่อเป็นการประจบประแจงฮ่งเต๋หนานเยว่ นักพรตคนนั้นเกรงว่าจะเป็นคนที่เขาหามาเองด้วยซ้ำ

อวินชูนถามด้วยความอยากรู้ “จ้าวอวี๋แผลเนื้อตนจริงหรือ”

ว่านจวินกลั่นหัวเราะ แล้วเอ่ยว่า “จะเป็นไปได้อย่างไร กระหม่อมได้ยินมาว่าเขาแอบโยนเนื้อกวางเป๋นเลือดเข้าไปในยา แล้วเอาเลือดสดตนเองให้ดูสมจริง”

อวินชูนหลุดหัวเราะคิก นางรู้อยู่แล้วว่าจ้าวอวี๋เกลียดฮ่งเต๋หนานเยว่แทบตาย ก่อนหน้านี้ยังเคยพูดจาแสดงความไม่พอใจต่อพฤติกรรมที่ฮ่งเต๋ทรงกระทำกับบิดาของเขาซ้ำแล้ว-

ช้าเล่า ต่อให้เขาอยากแสดงความจงรักภักดี ก็ไม่น่าแลกเนื้อของตน
เพื่อทำการแสดงเช่นนั้น

“จ้าววีผู้นี้น่าสนใจไม่น้อย” อวินชูอินหัวเราะเอ่ย

จวินจิวหยวนเองก็เห็นตรงกัน เขาพูดเสียงราบเรียบว่า
“ตอนอยู่ในวังหนานเยว่ก่อนหน้านี้ เว่ยอ่องแม้วจะพยายามผูกมิตร
กับพวกเรา ทว่าเขากลับลงมือกับชั้นที่ในวังอย่างเด็ดขาด แต่บัดนี้
ดูเหมือนว่า เขาสู้บุตรชายไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

หลังจากนั้น วานจวินก็ได้รายงานข่าวอื่นๆ ให้พวกเขาฟัง
ซึ่งมีทั้งข่าวจากหนานเยว่และต้าจิ้น

พวกเขาออกจากแคว้นต้าจิ้นมายังหนานเยว่รวมๆ แล้ว
ก็ผ่านมาสามเดือนกว่าแล้ว หลังจากหนานเยว่กับต้าจิ้นเจรจา
สงบศึกกันเรียบร้อยแล้ว เดิมทีพวกเขาก็ควรกลับแคว้นทันทีได้แล้ว
แต่สุดท้ายกลับเปลี่ยนเส้นทางมาที่เผ่าอู สำหรับสายตาคณนอก
พวกเขาราวกับได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

เมื่อฮ่องเต้ซึ่งอวินทราบว่าเขาคงยังกลับไปไม่ได้
ในเร็ววัน ก็เริ่มมีท่าทีคิดจะเคลื่อนไหวบางอย่าง แต่เพราะยัง
ห่วงเกรงในอำนาจและวีรกรรมของจวินจิวหยวนในอดีต จึงไม่กล้า

ลงมือโดยพลการ ได้แต่แอบเคลื่อนไหวอยู่เบื้องหลังอย่างลับๆ
ทั้งยังส่งคนไปที่หนานเยว่เพื่อสืบหาข่าวของพวกเขา

นอกเหนือจากนั้น ทางตระกูลหลินก็ยังเรียบร้อยดีทุกอย่าง

“จริงสิ คุณหนูเจียงกับคุณหนูเฟิงเคยไปยังจวนอ๋องเพื่อ
สอบถามข่าวคราวของพระชายาด้วยพะยะค่ะ” จู่ๆ วานจวิน
ก็นึกขึ้นมาได้ จึงเอ่ยขึ้น

เมื่อได้ข่าวสองสาวที่ตนสนิทด้วยตั้งแต่ข้ามมิติมายัง
โลกใบนี้ สีหน้าของอวิ้นซุอินอ่อนโยนลง “ข้าจำได้ว่าอาจื่อจะ
แต่งงานในเดือนเก้าไห่ไหม”

เรื่องนี้วานจวินจำได้แม่นยำ

เขาตอบทันที “พะยะค่ะ เดือนเก้า กระทบอัมจำได้ว่า
คู่หมั้นของคุณหนูเจียงคือคุณชายรองกู่ซิงจึงแห่งจวนเหอซุนโหว
ตอนนั้นจวนเหอซุนโหวถึงขั้นไปขอให้กรมโหรหลวงช่วยเลือก
วันมงคลให้ สุดท้ายได้ฤกษ์วันที่สิบแปดเดือนเก้ามาพะยะค่ะ”

อวิ้นซุอินแม้ริมฝีปาก ก่อนจะออกเดินทางจากเมืองหลวง
ในเดือนสาม เดิมทีคิดว่าจัดการเรื่องหนานเยว่กับเผ่าอูน่าจะ

ใช้เวลาสองสามเดือนก็แล้วเสร็จ นางยังสัญญากับเจียงจื่อไว้ว่า จะรีบกลับไปร่วมงานแต่งงานให้ทัน แต่ใครจะคิดว่าพอมาถึงเฝ้าอยู่แล้ว จะมีเรื่องยุ่งยากเพิ่มขึ้นมากมาย

ตอนนี้ก็ใกล้เดือนเจ็ดแล้ว ไม่รู้ว่าหลังจากไปถึงดินแดน ศักดิ์สิทธิ์แล้วจะต้องเสียเวลาอีกนานเท่าไร

อวินซู่อินไม่อยากผัดคำพูด คิดครุ่นหนึ่งแล้วสั่งว่านางจวินว่า หากเข้ากับท่านฮ่องถั่งกลับไปไม่ทันก่อน“เจ้าส่งข่าวกลับไปต้าจิ้น ให้จวนฮ่องเตรียมของขวัญไว้ให้ข้าด้วย ที่อาจื่อจะแต่งงาน ก็ให้คนนำไปมอบให้แทนข้า”

แต่ถ้ากลับไปได้ทัน นางก็จะไปร่วมงานแต่งงานด้วยตนเอง

บทที่ 648 เจ้าเรียกเขาน้ำเล็ก
แต่เรียกข้าว่าศิษย์พี่?

หลังจากอ่านจวินรายงานเรื่องราวภายนอกจนเกือบหมดแล้ว
อวิ้น^๑ชูอินก็หันไปพูดคุยกับอาหลัวและคนอื่นๆ ถามไถ่พวกนาง
เกี่ยวกับความเป็นอยู่ในแคว้นต้าเยวี่ในช่วงนี้ จากนั้นก็ฝากฝัง
บางอย่างกับพวกนาง จนกระทั่งเวลาผ่านไปอีกกว่าชั่วยาม

ที่ด้านนอกเฮ่อเหลียนอวิ้น^๑เทียนได้ส่งคนเข้ามาแล้ว

อวิ้น^๑ชูอินกับจวินจิวหยวนก็รู้ดีว่าท่านเซิงอูเรียกพบ การที่
ท่านเซิงอูให้เวลาพวกเขานานขนาดนี้ถือว่าไม่ง่ายเลย ทั้งสอง
จึงไม่รีรอเตรียมตัวออกเดินทางทันที

ก่อนจะออกไป จวินจิวหยวนหันไปกำชับกับว่านจวินว่า
“อีกสักพัก ข้ากับพระชายาจะไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าอู
ยังไม่รู้ว่าจะต้องอยู่นานแค่ไหน พวกเจ้าอยู่ต้าเยวี่ อย่าลืมรักษาตัว
ให้ดี อย่าไปมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับใครง่าย ๆ แล้วก็...”

เขาหยุดเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ “หลังจากพวกเราจากไป หากมีผู้ใดพยายามเข้ามาผูกไมตรีกับพวกเจ้าอย่างไม่มีเหตุผล ก็ต้องระวังตัวไว้ให้ดี”

ว่านจวินขมวดคิ้ว “ท่านอ๋องทรงหมายถึง?”

“ข้าแค่พูดเผื่อไว้” จวินจิวหยวนตอบเสียงเรียบ

ว่านจวินกับอาหลัวไม่ใช่คนโง่ แคได้ยินก็รู้ได้ทันทีว่า สถานการณ์ของท่านอ๋องและพระชายาในเผ่าอูเปลี่ยนไปแล้ว ไม่เช่นนั้นคงไม่มีใครมาแสดงความเป็นมิตรกับคนที่เป็นเพียง ‘บ่าวรับใช้’ โดยไม่มีเหตุผลหรอก

สมัยอยู่ต้าจิ้น พวกเขาเคยเจอเรื่องแบบนี้มาไม่น้อย บางคนเข้ามาตีสนิทกับคนของจวนผู้สำเร็จราชการ เพื่อแอบสืบเรื่องภายในจวน บางคนมีเจตนาไม่ดี พยายามเข้าหาพวกบ่าวไพร่ในจวนเพื่อใช้เล่นงานท่านอ๋อง

ว่านจวินเคยมีประสบการณ์มาก่อน แม้จะยังไม่รู้แน่ชัดว่า เผ่าอูกำลังซ่อนหมากอะไรไว้ แต่ระวังไว้ก่อนย่อมไม่เสียหาย

เขาตอบด้วยเสียงหนักแน่น “ท่านอ่องทรงวางพระทัย
กระหม่อมเข้าใจดี”

เมื่ออวิ้น⁺ชู้⁺อินกับจวินจิวหยวนออกมา เฮ้อเหลียนอวิ้น⁺เทียน
กำลังยืนรอนอกตำหนักแล้ว

เขาเห็นว่าจวินและบ่าวรับใช้คนอื่น ๆ เดินตามหลัง
คนทั้งสองคนออกมา ก็ไม่ได้ใส่ใจนัก เพียงหันมาพูดกับอวิ้น-
ชู้⁺อินและจวินจิวหยวนว่า “ข้ากำลังจะให้คนไปตามพวกเจ้าอีกครั้ง
อยู่พอดี”

อวิ้น⁺ชู้⁺อินยิ้มอย่างเก้อเขิน “ทำให้ศิษย์⁺พีต้องรอนานแล้ว
ข้าม่ัวแต่สงสัยความพวกราชเลขาเข้าไปหน่อย” นางกล่าวต่อ “ศิษย์⁺พี
แค่รอนอกข้างนอกก็พอ เหตุใดต้องลำบากมาด้วยตนเองเล่า”

เฮ้อเหลียนอวิ้น⁺เทียนยิ้มตอบ “แบบนั้นไม่ได้หรอก ครั้งนี้
ที่ข้ามาเอง ก็เพราะได้รับมอบหมายภารกิจมาด้วย”

เมื่อเห็นสีหน้าประหลาดใจของคนทั้งคู่ เขาหัวเราะเบาๆ แล้วหยิบกล่องผ้าไหมส่งให้อวินชู้⁺อิน กล่องนั้นไม่เล็กไม่ใหญ่ ทำจากไม้จันทน์หอมแกะลายอย่างประณีตงดงาม

อวินชู้⁺อินถามอย่างสงสัย “สิ่งนี้คือ?”

เฮ่อเหลียนอวิน⁺เทียนอธิบาย “ก่อนหน้านี้ตอนพวกเจ้ายังอยู่ในแดนลับของสายฝึกปราณ พวกท่านอาสามได้สั่งข้าไว้ให้ช่วยหาโอสถที่ปรุงสำเร็จแล้วมาให้เจ้า เขาว่าโอสถเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อการฝึกตนของเจ้า”

เฮ่อเหลียนหงอวีอธิบายง่ายๆ ให้เขาฟังเพียงไม่กี่ประโยค แม้ไม่ได้ลงรายละเอียดอะไรมาก แต่ก็เพียงพอให้เขาเข้าใจได้ว่า อวินชู้⁺อินก็เป็นผู้มีพรสวรรค์เช่นเดียวกับจวินจิวหยวน

ในเมื่อเขาสนิทสนมกับทั้งสองอยู่แล้ว เมื่อมีคำสั่งจากเฮ่อเหลียนหงอวีและเฮ่อเหลียนเซียเพิ่มเติม เขายอมไม่อาจเพิกเฉยได้ จึงจัดเตรียมโอสถบำรุงไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ แครอให้พวกเขาออกจากแดนลับเท่านั้น

“คราวนี้ไปดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไม่รู้ว่าจะต้องเสียเวลานานเท่าไร ของที่นำออกมาจากแดนลับนั้นมีมากเกินไป ไม่สะดวก

ต่อการพกวา สู้เอาไว้ที่นี้ก่อน ข้าจะให้คนช่วยเจ้าดูแล พอไปถึง
ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ก็ใช้ไอศกที่ปรุงสำเร็จแล้วจะสะดวกกว่ามาก”

เฮ้อเหลียนอวินเทียนเปิดกล่องผ้าไหม เห็นขวดกระเบื้อง
อยู่ภายในแปดขวด แต่ละขวดแม้จะไม่ใหญ่ ทว่าดูประณีตงดงาม
เป็นพิเศษ

อวินซุอินหยิบขวดหนึ่งขึ้นมาเปิดดูด้วยความอยากรู้-
อยากเห็น ทันใดนั้นกลิ่นหอมเข้มข้นของยาผสานกับกลิ่นพลัง
ปราณก็ลอยมาปะทะจมูก นางก้มมองลงไปขวด ด้านในมี-
ยาลูกกลอนที่ผ่านการกลั่นมาเป็นอย่างดีบรรจุไว้เต็ม

เฮ้อเหลียนอวินเทียนอธิบายว่า “ยาเหล่านี้ ข้าให้वान
ให้เหิงอวีช่วยปรุงให้โดยเฉพาะ ซึ่งล้วนแต่ใช้สมุนไพรหายาก
ที่เผ่าเราสะสมไว้ ยามีพลังบริสุทธิ์และดูดซึมได้ดี ของเหล่านี้
น่าจะพอให้เจ้าใช้ระหว่างเดินทางไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น อวินซุอินก็ไม่เกรงใจอีก เพราะว่า
ก่อนหน้านี้เฮ้อเหลียนหงอวีกับเฮ้อเหลียนเซี่ยเคยแจ้งเรื่องนี้
ไว้กับนางแล้ว นางจึงยื่นมือไปรับยามาเก็บไว้ทันที ส่วนของ

ที่เอาออกมาจากแดนลับ นางก็ส่งให้เฮ้อเหลียนอวีน^๑เทียนเก็บรักษาไว้โดยไม่ลังเล

“ขอบคุณศิษย์พี่เฮ้อเหลียน”

เฮ้อเหลียนอวีน^๑เทียนเห็นแล้วก็ยิ้มกว้างขึ้น โบกมือเอ่ยว่า “ในเมื่อเจ้าเรียกข้าว่าศิษย์พี่ เราก็ถือเป็นคนกันเอง จะเกรงใจไปทำไม”

เขาสั่งบ่าวรับใช้ที่ตามมาด้วยนำกล่องผ้าไหมทั้งหมดไปเก็บรักษาให้ดี จากนั้นก็หันกลับมาพูดกับทั้งสองคน “ไปเถิด พวกเขารออยู่แล้ว”

อวีน^๑ชุ้นอินพยักหน้า เดินไปสองก้าว จู่ๆ ก็เหมือนนึกถึงหลินจิงเย่ขึ้นมา อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม “จริงสิ ศิษย์พี่เฮ้อเหลียน ข้าจำได้ว่าก่อนหน้านี้ท่านซึ่งเคยพูดว่าจะให้ท่านนำเล็กของข้าไปด้วยไม่ใช่หรือ”

เฮ้อเหลียนอวีน^๑เทียนชะงักเล็กน้อย ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่า ‘นำเล็ก’ ที่อวีน^๑ชุ้นอินหมายถึงคือใคร

แต่ไหนแต่ไร เขาไม่สนใจเรื่องคำเรียกขานสักเท่าไรนัก แต่พอนึกว่าบุตรีของตัวเองหมั้นหมายกับหลินจิงเย่ และนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาอีกครั้ง แม้แต่เฮ่อเหลียนอวี่นเทียนก็ยังรู้สึกสับสน

เขาอดไม่ได้ที่จะพูดว่า “เจ้าเรียกเขาน้ำเล็ก แต่กลับเรียกขานว่าศิษย์พี่?”

อวี่นซู่อินกะพริบตาปริบๆ “ทำไมหรือเจ้าคะ”

เฮ่อเหลียนอวี่นเทียนอยากจะบอกว่าต่อไปหลินจิงเย่ต้องเรียกเขาว่าพ่อตา คำเรียกของนางเช่นนี้เท่ากับลดเขาไปหนึ่งรุ่น แต่ครั้นเห็นแววตาเจ้าเล่ห์ของอวี่นซู่อิน ก็นึกขึ้นได้ว่าหลินจิงเย่ไม่ใช่สายเลือดแท้ๆ ของตระกูลหลิน นับได้ว่าเป็นแค่บุตรบุญธรรมเท่านั้น

ความสัมพันธ์ ‘น้ำหลาน’ ที่อวี่นซู่อินเรียกนั้น เป็นเพียงการเรียกกันไปอย่างนั้น น่าจะเพราะเรียกจนชินปากแล้วครั้นที่จะเปลี่ยน เฮ่อเหลียนอวี่นเทียนสายหน้าแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ถือสาอวี่นซู่อินเรื่องคำเรียกอีก

ชาวเผ่าอูไม่ใคร่สนใจเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว อย่างที่อวิ⁺นชูอินเคยพูดไว้ว่า ใครถนัดเรียกแบบใดก็เรียกแบบนั้นเถิด

“ไม่มีอะไร” เฮ่อเหลียนอวิ⁺นเทียนพูดขึ้น “อาเย่รออยู่ข้างนอกแล้ว พวกเจ้าออกไปก็จะพบเขาเอง”

อวิ⁺นชูอินยังนึกว่าเขาจะต่อปากต่อคำกับนางอีกสักสองถึงสามประโยค ที่พูดออกไปก็แค่หยอกเล่นเท่านั้น ไม่คิดว่าเขากลับปล่อยผ่าน ทำให้นางรู้สึกเก้อเขินอยู่เล็กน้อย

นางได้แต่ตอบรับเสียงเบา แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องทันที “ดินแดนศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่ไหนหรือเจ้าคะ”

เฮ่อเหลียนอวิ⁺นเทียนตอบ “ก็อยู่แถวทะเลสาบเทพจันทรานั้นแหละ”

อวิ⁺นชูอินกะปริบตาเมื่อได้ยิน นางหันไปสบตากับจวิน-จิ๋วหยวน

พวกเขารู้จักทะเลสาบแห่งนั้นดี ก่อนหน้านี้เฮ่อเหลียน-หฺรูเยว่ยังคงเคยเล่าตำนานทะเลสาบเทพจันทร่าให้ฟัง ตอนที่พวกเขา

เดินเล่นในตัวเมือง ยังเคยแวะไปดูทะเลสาบแห่งนั้นด้วยตัวเอง
เพียงแต่ไม่คิดเลยว่า ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าจะอยู่ที่นั่นด้วย

เพราะเฮ้อเหลียนหฺรฺยูเอ๋เคยพูดไว้ว่า ดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น
ไม่อนุญาตให้คนภายนอกเข้าไป แม้แต่คนในเผ่าที่มีสายเลือด
แท้ๆ ส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถย่างเท้าเข้าไปได้ เว้นแต่จะได้รับ
คำเชิญจากท่านเซ็งอูเท่านั้น แต่ทะเลสาบเทพจันทราแห่งนั้น
กลับอยู่กลางเมืองต้าเย่ว บริเวณโดยรอบก็ไม่มีแนวกันใดๆ

แล้วดินแดนศักดิ์สิทธิ์จะไปอยู่ที่นั่นได้อย่างไร

ทั้งคู่เต็มไปด้วยความสงสัยขณะตามเฮ้อเหลียนอวิ้นเทียน
ออกจากวังหลวงต้าเย่ว หลังจากขึ้นรถม้าไปแล้ว แนนอนว่า
เฮ้อเหลียนอวิ้นเทียนได้จัดให้พวกเขาสามคนนั่งรถคันเดียวกัน
ส่วนคนอื่นแยกไปอีกคันหนึ่ง

หลินจิงเย่ไม่ได้พบทั้งสองมานานกว่าหนึ่งเดือนแล้ว
หลังจากส่งพวกเขาเข้าไปในแดนลับเพื่อฝึกตน เขาก็เป็นห่วง
มาโดยตลอด บัดนี้เมื่อเห็นว่าทั้งคู่กลับออกมาอย่างปลอดภัย
ก็อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจโล่งอก “เป็นอย่างไรบ้าง การฝึกตน

เป็นไปด้วยดีหรือไม่ เหล่าผู้อาวุโสสายฝึกปรียญคงไม่ได้สร้าง
ความลำบากให้พวกเจ้าใช่ไหม”

บทที่ 649 เจ้าเด็กอกตัญญู!

อวินซุอินเอนตัวฟิงผั่งรณม้ายิ้มเอ่ยว่า “ท่านน่าจะคิดว่าข้า
กับอาหยวนเป็นพวกที่ยอมให้ใครรังแก แล้วต้องกล้ากลืนผืนทน
หรือเจ้าคะ”

หลินจิงเย่เลิกคิ้วขึ้น จริ่งของนาง หลานสาวของเขาคนนี้
ไม่เคยยอมเสียเปรียบใครอยู่แล้ว

จวินจิวหยวนนั่งอยู่ข้างๆ เห็นเจ้ากระต่ายน้อยของตน
พูดด้วยสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง ก็ยกมูมปากยิ้มเอ่ย “คนในสาย
ฝึกปรายต้องการบางอย่างจากพวกเรา ข้ากับอาอินไม่เพียง
ไม่ถูกกลั่นแกล้ง ตอนจะออกจากแดนลับนั้น เหล่าผู้อาวุโสในสาย
ฝึกตนแทบจะยกทรัพย์สินสมบัติให้อาอินจนหมดตัวเชียว”

หลินจิงเย่ได้ยินก็ดังนั้นก็แปลกใจ “ยกให้อาอิน?” ควรจะ
ยกให้จวินจิวหยวนไม่ใช่หรือ

เขาจำได้ว่า จวินจิวหยวนก็คือ ‘ผู้มีวาสนา’ ที่สายฝึกปราย
ตั้งความหวังไว้

จวินจิวหยวนหัวเราะในลำคอ จากนั้นก็เริ่มเล่าเรื่องการฝึกตนของอวิ้นซุอินในแดนลับให้หลินจิงเย่ฟัง รวมไปถึงท่าที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้อาวุโสซีเยากับคนอื่นๆ ตอนที่พวกเขาจากมา

พอเล่าจบ จวินจิวหยวนก็พูดต่อ “ตอนที่ข้ากับอาอินเพิ่งเข้าไปในแดนลับ จริงอยู่ที่พวกผู้อาวุโสเหล่านั้นมีแผนอื่นในใจ แต่พวกเขาเองก็มีความเห็นไม่ตรงกันตั้งแต่แรก จนกระทั่งเห็นข้ากับอาอินพัฒนาฝีมือเร็วเกินคาด โดยเฉพาะการฝึกตนของอาอินที่แปลกกว่าคนทั่วไป

“พวกเขาหวังพึ่งวาสนาของข้าและอาอินในภายภาคหน้า จึงเลิกล้มความคิดอื่นๆ ไป”

หลินจิงเย่ฟังแล้วได้แต่ประหลาดใจ แม้เขาจะไม่ได้เข้าใจศาสตร์ฝึกปรืออย่างลึกซึ้ง แต่เรื่องของอวิ้นซุอินก็ชัดเจนว่าไม่ใช่เรื่องทั่วไป โดยหลักการแล้ว หากนางไม่อาจเดินตามทางสายฝึกปรือปกติได้ พวกผู้อาวุโสสายฝึกปรือเหล่านั้นควรจะดูถูกนางจึงจะถูก แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับตรงข้ามโดยสิ้นเชิง

ไม่เพียงไม่โดนเพิกเฉย กลับยังได้รับการยอมรับอย่างสูง
นี้หมายความว่าอะไร

แสดงว่าหนทางฝึกตนแบบไม่ธรรมดาของอวินชู้อินอาจ
เป็นประโยชน์ต่อสายฝึกปรารถนยิ่งกว่าที่ใครคาดคิด นั่นจึงเป็น
สาเหตุที่ทำให้บรรดาผู้อาวุโสเปลี่ยนไป ทั้งยังคอยเอาอกเอาใจ
สองคนนี้อย่างออกนอกหน้า

หลินจิงเย่เป็นคนมองผลลัพธ์มากกว่ากระบวนการ

ตอนแรกเขายังคิดว่า ถ้ามีเพียงแค่จวินจิวหยวนคนเดียว
สายฝึกปรารถนก็อาจจะแสดงท่าทีเพิกเฉยอยู่บ้าง แต่พอมีอวิน-
ชู้อินเพิ่มเข้ามาอีกคน ตราบใจที่อีกฝ่ายไม่เสียดสี ก็คงไม่กล้า
กลั่นแกล้งสองคนนี้แน่นอน

“แล้ววิธีฝึกของเจ้าที่ต่างจากคนอื่น ได้ส่งผลกระทบกับ
ตัวเจ้าบ้างหรือไม่” หลินจิงเย่ถามอย่างจริงจัง

อวินชู้อินส่ายหน้า “ตอนนี้ยังไม่มีเจ้าค่ะ”

เมื่อเห็นนางตอบตรงไปตรงมา เขาก็ได้คลายความกังวล
“เช่นนั้นก็ดีแล้ว ข้าสัมผัสไปว่าพวกเจ้าสองคนมักมีวาสนาแปลกกว่า

คนทั่วไปอยู่เสมอ สายฝึกปรียญกระตือรือร้นต่อพวกเจ้าเช่นนี้
คิดว่าต่อไปคงไม่ลังเลที่จะช่วยเหลือสุดกำลัง ดูท่าข้าจะเป็นห่วง
เกินเหตุเสียแล้ว”

“แล้วท่านน้ำเล็กเล่า ช่วงนี้สบายดีหรือไม่” อวินซู้อินถาม

หลินจิงเย่เหลือบมองนางแวบหนึ่ง “ข้าจะมีอะไรที่ไม่สบาย
ได้เล่า”

แหวดอวินซู้อินเจ้าเล่ห์ “นั่นก็จริง ท่านน้ำเล็กหัวใจเริ่ม
ผลิบาน มืองค์หญิงน้อยจากตระกูลเฮ่อเหลียนคอยอยู่เคียงข้าง
แน่นอนว่าเรื่องไหนๆ ย่อมดีไปหมด”

ทันใดนั้น นางก็นึกถึงเหตุการณ์ตอนที่ไปเดินตลาดกับ
เฮ่อเหลียนหูเร่มาได้ วันนั้นเด็กสาวถูกหลินจิงเย่หลอกจนเชื่อว่า
ตนเป็นฝ่ายลวนลามหลินจิงเย่ก่อน บัดนั้นอวินซู้อินถึงกับ
แนะนำเคล็ดลับให้นางไปหลายอย่าง ไม่รู้ว่านางได้นำไปใช้จริง
หรือไม่

คิดแล้ว นางก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วขยับเข้าไปใกล้ มองใบหน้า
เนียนขาวดั่งหยกของหลินจิงเย่ เอ่ยว่า “ใบหน้าของท่านน้ำเล็ก

มีเลือดฝาด เลือดลมสูบฉีดดีมาก ดูเหมือนว่า ความสัมพันธ์กับ อาเยร์จะไปได้สวย...”

เมื่อหลินจิงเย่ได้ยินคำพูดของอวิ้นซุอิน ในสมองของเขา ผุดภาพสาวน้อยที่พยายามยั่วยวนเขาอย่างกะทันหัน

นิสัยเดิมของนางเหมือนกระต่ายขาวตัวน้อย เมื่อก่อนแค่ โดนแตะนิดแตะหน่อยก็หน้าแดง แต่ช่วงหลังเหมือนนางจะเริ่ม รู้ทัน คอยหาโอกาสมายั่วยวนเขาอยู่เรื่อย

ทั้งที่ลีลาแย่งอ่อนหัด บางครั้งก็งุ่มง่ามจนน่าขำ แต่เพราะ เขาตกหลุมรักนางเข้าเสียแล้ว จึงได้แพ้วทางอยู่รำไป สุดท้ายเขา โดนยั่วน้ำลายเลือดลมพลั่งพล่าน แต่สาวน้อยกลับขี้อลาด ครั้นเห็นว่า เขาเอาจริงก็เผ่นแน่หนีไปอย่างว่องไว จลตเกินไปแล้ว

หลินจิงเย่เป็นคนฉลาดหลักแหลม หลังจากเจอลูกไม้ของ สาวน้อยไม่กี่ครั้ง เขาก็เริ่มสงสัยว่าน่าจะมีใครบางคนสอนนาง

ครั้นเห็นสีหน้าเจ้าเล่ห์ของอวิ้นซุอิน เขายังจะไม่เข้าใจ อีกหรือ เมื่อนึกถึง ‘ความทุกข์ทรมาน’ ที่เขาได้รับในช่วงนี้ก็เกิด โมโหขึ้นมา ยามลงมือจึงไม่ปราณีแม้แต่ผู้น้อย ตบหน้าผากนาง

เบาๆ แล้วดันนางออกไป “เรื่องของผู้ใหญ่ เจ้าไม่จำเป็นต้องเข้ามายุ่ง!”

อวินซุอินเอามือกุมหน้าผากหัวเราะพรีตออกมา นี่เป็นครั้งแรกที่น้ำเสียงของนางหยิบยกสถานะผู้ใหญ่มาวางอำนาจใส่

“ไม่ต้องเดาก็พอจะรู้ว่า เฮ่อเหลียนหฺรฺยู่ว์นั้นคงทำให้เขา ‘สุขจนทุกข์’ ไม่น้อยเลยทีเดียวนะ!”

จวินจิวหยวนไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อเห็นกระต่ายน้อยของตนขำจนตัวงอ แล้วนึกถึงความสัมพันธ์ของหลินจิงเย่กับเฮ่อเหลียนหฺรฺยู่ว์ เขาก็อดไม่ได้ที่จะยกยิ้มอย่างอารมณ์ดี

หลินจิงเย่เห็นทั้งสองคนหัวเราะใส่ก็ได้แต่ทำตาขวาง

พวกเด็กอกตัญญู!

บรรยากาศในรถม้าเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ อวินซุอินหยอกหลินจิงเย่อีกสองสามประโยค ก็ไม่หยอกเข้าเรื่องเขากับเฮ่อเหลียนหฺรฺยู่ว์อีกต่อไป

รถม้าโคลงเคลงไปตามเส้นทาง อวินซุอินเปิดม่านรถแล้วมองออกไปข้างนอกครู่หนึ่ง แต่แล้วพลันก็ถึงบทสนทนา

ระหว่างซีเย่กับเฮ่อเหลียนเซีย่ขึ้นมาได้ นางถามด้วยความสงสัย
“จริงสิ ท่านรู้จักผู้อาวุโสซีเย่แห่งสายฝักปรางไหมเจ้าคะ”

หลินจิงเย่พยักหน้า “เคยได้ยินชื่ออยู่บ้าง”

“แล้วรู้เรื่องในอดีตของเขาบ้างไหม” อวินชู่อินรีบถามต่อ
ทันที

“ถามทำไมหรือ” หลินจิงเย่เลิกคิ้ว

“ไม่มีอะไรหรอกเจ้าคะ ข้าก็แค่สงสัยนิดหน่อย”

นางไม่ได้บอกเหตุผล

ซีเย่ไม่เคยพูดถึงเรื่องของผู้อาวุโสเหิงอวี๋ต่อหน้านาง
เลยสักครั้ง แม้กระทั่งบทสนทนาระหว่างเขากับเฮ่อเหลียนเซีย่
ก็เป็นเพราะนาง ‘แอบฟัง’ บัดนั้นเฮ่อเหลียนเซีย่ถึงกับสร้างม่าน
พลึงปรางปิดกันเสียงไว้เสียด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าไม่อยากให้ใคร
ได้ยิน

อวินชู่อินอ้างไปเรื่อย “ตอนอยู่ในแดนลับ เขาดีกับข้าและ
อาหยวนมาก ข้าได้ยินมาว่าเขามีสถานะสูงส่งในสายฝักปราง

อีกทั้งตอนที่เฮ้อเหลียนหงอวัดคิดจะผืนแรงพลังของอาหวน ก็เป็น
เขานี้แหละที่ออกปากห้ามไว้ ดูแล้วก็เป็นคนไม่เลวเลยทีเดียว”

หลินจิงเย่ได้ฟังก็ไม่ได้คิดอะไรมาก คิดเพียงว่านางคง
เกิดความสนใจใคร่รู้ในตัวคนที่เคยช่วยเท่านั้น

เขาพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “เรื่องนิสัยใจคอเขา ข้าเอง
ก็ไม่รู้แน่ชัด แม้ข้าจะมีความสัมพันธ์กับเผ่าอู๋มานานหลายปี
แต่ส่วนใหญ่จะติดต่อกับพวกเชื้อพระวงศ์เฮ้อเหลียนกับตระกูล
อื่นๆ แค่อสองสามสายเท่านั้น แต่กลับไม่ค่อยคุ้นเคยพวกผู้อาวุโส
สายฝึกปรียญสักเท่าไร”

พวกสายฝึกปรียญต่างจากสายอื่นมาก ส่วนใหญ่จะมุ่ง
ฝึกตนจนไม่สนใจเรื่องรอบตัว แทบไม่ออกมาข้างนอกในวันปกติ
ด้วยซ้ำ โดยเฉพาะผู้อาวุโสที่ระดับสูงจริงๆ แม้แต่หลินจิงเย่ก็ยัง
ไม่เคยพบหน้าพวกเขามาก่อน ที่รู้จักชื่อก็เพราะได้ยินจากปาก
ของเฮ้อเหลียนถึงเท่านั้น

บุคคลเยี่ยงผู้อาวุโสรู้ยเฮ้อ ตั้งแต่ว่าวาตนเองใกล้ถึงอายุขัย
ก็เก็บตัวอยู่แต่ในแดนลับของสำนักฝึกปรียญตลอดเวลา หากไม่ใช่
เรื่องใหญ่จริงๆ เขาไม่มีวันปรากฏตัวแน่นอน

หลินจึงเย่เคยพบกับท่านอาวุโสรู้ยเฮ่อเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ทั้งยังเป็นเพราะบังเอิญพบกัน在地ดินแดนศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย

เขากล่าวต่อ “สำหรับท่านซีเย่า ข้าเคยได้ยินมาว่า แม่เขาจะดูอายุน้อยแต่แท้จริงอายุมากแล้ว แม้ระดับพลังจะไม่สูงที่สุด แต่ความสามารถในการต่อสู้ถือว่าแข็งแกร่งมาก เพียงแต่เขาไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร แทบจะไม่ปรากฏตัวให้โลกภายนอกเห็น

“เฮ่อเหลียนถึงเคยพูดว่าเขาหมกมุ่นกับการฝึกตนมาก ในหนึ่งปีใช้เวลากว่าครึ่งไปกับการฝึกตน นอกจากการฝึกตนแล้ว นานๆ ที่ถึงจะออกนอกเผ่า แต่ไม่มีใครรู้ว่าไปไหน นอกจากนั้น ข้าก็ไม่เคยได้ยินเรื่องราวในอดีตของเขาเลย แม้แต่คนในเผ่าอูก็เหมือนจะไม่ค่อยมีใครพูดถึงเขาเช่นกัน”